

27-ஐந்தாம் பகுதி : ஐந்தாம் பகுதி

ஸ்ரீ தரின சந்திர சிகிச்சை நாளான நிர்ணயிப்பதில் பரோசிரியர் நோர்த் லிக் குப் பலத்த சிரமம் ஏற்பட்டது. முதலாவதாக அவராக கிருந்த பிரச்சினை காலப் பிரச்சினை. ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு மலே அவரால் இலங்கையில் தங்கியிருக்க முடியாதிருந்தது. அவரது தாய் நாட்டில் அவராக் காக எப்பொழுதும் குவிந்திருக்கும் வலைகைகள் பல. ஆகவே எவ்வளவு விரைவில் ஸ்ரீ தரின சந்திர சிகிச்சையை முடித்துக் கொண்டு இங்கிலாந்து புறப்பட முடியுமோ அவ்வளவு விரைவில் புறப்பட வேண்டும். அத்துடன், இந் தியாவிலும் ஓரூறு தினங்கள் தங்க வேண்டும். அதுவும் அவருடைய கால அட்டவணையில் இடம் பெற்றிருந்தது. இவ்வை தவிர, ஸ்ரீ தரின இன்னொரு தடவை நன்கு பரிசீலித்து, சந்திர சிகிச்சைக்கு அவனைத் தயார் செய்ய வேண்டும். அதற்கும் இரண்டு மூன்று நாள் பிடிக்கும். மலேயும் சந்திர சிகிச்சைக்குப் பின்னர் கட்ட சில குறிப்பிட்ட தினங்கள் கண்ணில் ஏற்பட்ட புண் ஆறும் வரை ஸ்ரீ தரின கண்டோடு விளங்க வேண்டும். அக் காலவலை யை முடிவில் கண்களைக் கட்டவிழ்த்துப் பார்த்துத் தமக்குத் திருப்தி ஏற்பட்ட பின்னர் தான் அவரால் இலங்கையை விட்டுப் புறப்பட முடியும். ஆனால் இவற்றுடன் பிரச்சினை தீரவில்லை. 'அமராவதி' வளவில் எப்பொழுதும் சோதிடத்துக்கு மிகவும் மதிப்புண்டு. சிவநட்சேரூக்கு, அவற்றில் நம்பிக்கை இல்லையென்றாலும், பாக் கியம் நாளும் காளும் பாரக் காமல் ஒன்றுமே செய்வதில்லை. அதிலும் சோதிடத்தில் மிக வல்லவரான சின்னையை பாரதி எப்பொழுதும் பக்கத்திலிருக்கும் போது அவரைக் கலக் காமல் எதையும் செய்ய யாரைக் குத்தான் மனம் வரும்? ஆகவே, சந்திர சிகிச்சை ஸ்ரீ தரின கற்றே நல்ல நாளிலும் நடப்பெற வேண்டும். எனவே, இவற்றை எல்லாம் பார்த்து இரண்டு மூன்று நாட்களை வீணாக்கியே ஸ்ரீ தரின சந்திர சிகிச்சை நாளம் நியமிக்கப்பட்டது.

பரோசிரியர் நோர்த் லியைப் பொறுத்த வரையில் நல்ல நாள் பெரிய நாள் என்ற சோதிடப் பச்சே சமூகத்தும், அதை அவர் எதிர்த்துப் பரிசீலிக்கவே செய்தார். இவற்றை எல்லாம் மட்டும் நம்பிக்கைகள் என்று கருதுபவர்தான் அவர். உண்மையில் இங்கிலாந்திலிருந்து பகுவதறிவு அச்சகச் சங்கத்தில் அவர் ஒரு முக்கிய உறுப்பினர். இருந்தாலும் பண்பு

உருவான அவர், ஒரு தாய் தன் மகனின் மிகவும் முக்கியமான ஒரு வாழ்க்கை நிகழ்ச்சி சம்பந்தமாக நாள் பாரக்கும் போது, அதை எதிர்த்து வறே நாளைய நிமித்தல் மனதோத்ததுவரீ தியில் அவ்வளவு நல்லதல்ல எனபதால் வறே பரிகாசத்துடன் நிறுத்திக்கொண்டு சந்திர சிகிச்சையை சின்னைய பாரதி கபறிய நல்ல நாளன்றே நிமித்ததுவிட்டார்.

“சந்திர சிகிச்சைக்காகச் சிவநசேர் குடும்பமே டாக்டர் நெல்சனின் ஆஸ்பத்திரியில் நான்கு நாட்களாகுமுன் னரே குடியேறிவிட்டது. ஸ்ரீ தருக்கு ஒரு தனியறையையும் அதற்குப் பக்கத்தில் அவனுகுத்துணையாக இருப்பவர்களுக்கெவறே ஓர் அறையும் ஒதுக்கிவிடப்பட்டன. ஆஸ்பத்திரியில் படுத்திருக்கும் போது, ஸ்ரீ தர்பொழுது போகாமல் இடர்ப்படக் கபடது எனபதற்காக ‘ரேடியோ கிராம’ இசைத்தட்டுகள், ‘பிரெயில்’ எழுத்தில் தயாரிக்கப்பட்ட சிலபுதிய கதைப் புத்தகங்கள் எனபனவும் ஸ்ரீ தரகட்டிலுக்கருகே வகை கப்பட்டன.

ஸ்ரீ தரபைப் பொறுத்த வரையில் அவன் உள்ளத்தில் விநோதமான எண்ணங்கள் பல இடையிடையே எழும். அவன் வண்ணங்களபை பார்த்து ஏறக்குறைய இரண்டு வருடங்களாகி இருந்தன. இருந்தாலும் வண்ண வித்தியாசங்களையினனும் அவனது மனத்திரையில் அவனால் ஞாபகம் செய்து பாரக்கமுடிந்தது. ஆனால் அவற்றின் பெயர்கள் தன் மனத்தில் குழம்பிப் போய் விட்டது போன்ற ஓர் எண்ணம் அவனுகு ஏற்பட்டது. உதாரணமாக, நீ லமென்றால் எது, பச்சை என்றால் எது என்று யாராவது கட்டால் ஒன்றின் பெயரை மற்றதுதான் மாற்றிக் கபறிவிடக் கபடும் என்ற அச்சம் அவனுகு உண்டாயிற்று. ஆனால் அதற்கென்ன செய்வது? மீண்டும் வண்ணங்களையும் அவற்றின் பெயரையும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புறுத்திக் கற்றுக் கொண்டால் போகிறது என்று தன்னதைத் தானே சமாதானம் செய்து கொண்டான் அவன்.

ஸ்ரீ தரகண் பார்வை பற்றால் அதனால் ஏற்படக் கபடிய விளகைவுகள் பற்றி அதிகமாகச் சிந்திக்க வேண்டிய யாராவது இவ்வாலகில் இருந்தால் அது சூசீ லாவாகத்தானே இருக்கமுடியும்? ஆனால் உண்மை அவ்வாறிருக்கவில்லை. சூசீ லா இப்பொழுது சிந்திப்பதையே நிறுத்திவிட்டான். அவள் மபளகை சிறிதும் வலை செய்யாது ஓய்ந்து விட்டது போல் தோன்றியது. எந்த விஷயத்தையும் அந்த விஷயம் எழும்பும் அந்நரேத்தில் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்து, கையிலிருக்கும் வலையைச் செய்வதில் மட்டும் கண்ணும் கருத்துமாயிருந்தான் அவன். இருந்த போதிலும் அவள் கலகலப்பான பசேசும், நகசை சுவையும், பிள்ளபை பாட்டுகளும் ஓரளவு அடங்கி விடத்தான் செய்தன. இடையிடையே அவள் மூரளியை மடியில் தக்கி வதைத் திருந்தாலும், முக்கால் வாசி நரேம் பாட்டி பாக்கியத்தின் மடியிலயே அவளை போட்டு விட்டான் அவன். ஆனால் அவன் பாட்டியின் மடியில் இருந்தால் தானே? சிவநசேர், பரோசிரியர் நரேர்தலி உட்பட எல்லாரிடமும் தவழ்ந்து சனென்று விளையாடினான் மூரளி. மூரளி அந்த ஆஸ்பத்திரிக்கே ஓர் அலங்காரப் பொருளாகிவிட்டான். டாக்டர் நெல்சன், டாக்டர் சூரஷே, தாதியார் - யாவரமே அவனால்

கவரப் பட்டுவிட்டவர்கள். ஒரு நாள் பரோசிரியர் நோர்த்லி அவனதைத் தடுக்கி விளையாட்டுக் காட்ட அவன் அவரது சட்டையில் சலமோசனம் செய்து அசுத்தப்படுத்துதிவிட்டான். “அடே பயலே, என் சட்டையை அசுத்தம் செய்ததற்கு உனக்கு எதிராகப் பொலீ சில் வழக்குத் தொடர்கிறேன். பார்” என்றார் பரோசிரியர். மூரளி அதற்கு “சரி போடும்ங்கள் வழக்கை. யார் வலெக்கிறார் பார்ப்போம்.” என்று கஹுவது போல மழலகைக் கப்ச்சலிட்டாகை தட்டினான்.

ஸ்ரீ தர் கண் பார்வையை பிறுவதால் ஏற்படக் கபடிய விளவைகள் பற்றிச் சூரஷே, சிவநசேர், பாக்கியம் ஆகியோரும் கவலைப் படவே செய்தனர். உண்மையில் இது பற்றி அவர்கள் தம்மிடையே பேசிக் கொள்ளவும் செய்தனர். இவ்வூரையாடலின் பயனாகப் பாக்கியம் சூசீ லாவிடம், “ஸ்ரீ தர் கண் பார்வையை வந்ததும் நீ பத்மா அல்ல என்று கண்டு கொள்வானே, அதை நீ எப்பிச் சமாளிக்கப் போகிறாய்” என்று கட்டினான். அதற்குச் சூசீ லா “அது எனக்குத் தெரியும். நான் பார்த்துக் கொள்வனே. நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம்.” என்று மட்டும் சொன்னான். பாக்கியமும் தீர்க்க முடியாத பிரச்சினையை, புண்ணைக் கிளறுவது போல் கிளறிக் கொண்டிருக்க விரும்பாததால் அப்படியே விட்டுவிட்டான்.

ஸ்ரீ தர் சந்திர சிகிச்சைக்குத் தயார் செய்யப்பட்ட வந்த மஹின்று நாட்களும் சூசீ லா அவன் பக்கத்திலேயே உட்கார்ந்திருந்தான். அத்துடன் அவனுக்கு வேண்டிய தினசரிப் பணிகளையும் புரிந்து கொண்டிருந்தான் அவன்.

சில சமயங்களில் தான் கண் பார்வையை இழந்தது பற்றிச் சிந்தித்தபோது, பல கலகைக் கழகத்தில் தான் நடித்த ஈடிப்பஸ் நாடகம் ஸ்ரீ தருக்கு ஞாபகம் வந்தது. அதில் அவள் மிகவும் நல்ல பெயர் எடுத்திருந்ததால், மன்னன் ஈடிப்பஸ் அவன் மனதில் அடிக் கடி தோன்றுவது வழக்கமாயிருந்தது. இப்பொழுது ஆஸ்பத்திரியில் படுத்துக் கொண்டிருந்த போது தபேஸே மன்னனின் இந்நினைவு மூன்னிலும் பார்க்க மிகவும் அதிகமாயிருந்தது. புகழ் பெற்ற கிரகேக் நாடகாசிரியரின் சொபாக்கிளினின் உணர்ச்சிகரமான அந்நாடகம் இப்பொழுது அவன் மனத்திரையைப் பீறிப் பீறி வந்து கொண்டிருந்தது.

அவனைப் பொறுத்த வரையில் அவன் அறிந்த நாடகங்களில் அதுவே ஆகச் சிறந்தது. அதனால் தான் அதனை மொழி பெயர்த்து அரங்கேற்றியதோடு அதில் தானே கதாநாயகனாகவும் நடித்தான் அவன். அது தவிர, ஈடிப்பஸ் நாடகம் அவன் வாழ்க்கையில் இன்னொரு வகையிலும் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது. இந்நாடகத்தின் பயனாகத் தானே அவனது காதலி பத்மா அவனுக்குக் கிடதைத் தான்? பரமானந்தர் அறிமுகமானதும் இந்நாடகத்தின் பின்னர் தானே? ஆகவே “இன்று என்னுடன் என்பத்மா இங்கு வாழ்வதற்கே ஈடிப்பஸ் நாடகந்தானே அடிகலையிதா?” என்று கபடியோசித்தான் அவன். ஈடிப்பஸ் நாடகம் நினைவுக்கு வந்ததும் அவன் மனதில் பளிச்சிட்ட முக்கியக் காட்சி

ஈடிப்பஸ் தன் கண்களதை தானே குத்திக் கொள்ளும் காட்சியாகும். “இந்நாடகத்தில் ஈடிப்பஸ் தன் கண்களதை இழக்கிறான். ஆனால் நான் அவனை விட அதிர்ஷ்டசாலி. நான் இழந்த பார்வையை மீண்டும் பெறக் கூடியதாயிருக்கிறதல்லவா?...” என்று பலவாறாகத் தன்னையும் ஈடிப்பஸையும் சம்பாட்டுத்தியோசித்தான் அவன்.

கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்திலும், யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியிலும் அவன் இந்நாடகத்தில் நடித்த போது பார்த்தவரில்லாம் நடுங்கிய காட்சி ஈடிப்பஸ் தன் கண்களதை குத்திக் கொள்ளும் அந்தக் காட்சிதான். சில தினசரிப் பத்திரிகைகளின் கலாவிமர்சகர்கள் இக்காட்சியை அளவமீறிப் புகழ்ந்திருந்தார்கள். அது ஞாபகம் வந்ததும் கண்கள் சுகமாகிப் பழையபடி மற்றவர்கள் போல் நடமாடத் தொடங்கியதும் மீண்டும் ஈடிப்பஸ் நாடகத்தை ஒரு தரமனும் அரங்குற வணேடும்பென்ற ஆசை அவனுக்கு. இது பற்றிச் சிந்தித்துப் போது தனது இலக்கியப் பேராசிரியர் ஈடிப்பஸ் நாடகத்தின் இக்காட்சியைப் பற்றி மிகவும் பாராட்டிப் பேசியதும் அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. உலக நாடக வரலாற்றிலே இக்காட்சி ஆகச் சிறந்த காட்சி என்று அவர் கூறியதும், அதன் பின்னர் மாணவர்கள் வகுப்பு முடிந்து இது பற்றிய நடத்திய வாதப் பிரதிவாதங்களும் அவனுக்கு நினைவு வந்தன. சிலர் “இரத்த வெறி பிடித்த இந்தச் சூயநோவாக் காட்சியைப் பேராசிரியர் இவ்வாறு மசீசுகிறாரே” என்று குறைபட்டதும், தன்னைப் பொறுத்த வரையில் கூற்றேற்றமற்றிலும் சரி என்று தான்தீர்ப்புக் கூறியதும் அவனுக்கு நினைவு வந்தன.

அப்பொழுது விகடப் பேச்சில் நியுண்ணான ஒரு மாணவன் “ஈடிப்பஸின் சூயநோவாக் மசீசும் பேராசிரியர் தாமும் சூயநோவில் ஆசை கொண்ட ஒருவராகவே இருக்க வேண்டும். நாமெல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து அவரை ஒரு நாள் மொத்துவோமா? அவர் அதற்காக மகிழ்ச்சிதானே அடைவார்?” என்று கூறியதும், மற்ற மாணவர்கள் எல்லோரும் அதைக் கேட்டுக் கொல்லின்றி சிரித்தமையும் கூட அவனுக்கு ஞாபகத்துக்கு வந்தன.

“உண்மையில் ஈடிப்பஸ் நிலையில் இருந்திருந்தால் நான் என்ன செய்திருப்பனே? தன்னையறியாமல் தாயைப் பெண்டாக்கிப் பிள்ளைகளையும் பெற்றுவிட்டனே என்ற செய்தி வாளையைப் பிழந்து ஒரு மின்னல் போல் ஒருவன் முன் வந்து நிற்குமானால், அவன் என்ன செய்திருப்பான்? அநேகமாக நான் கூட தபேஸே மன்னனைப் போலவே என்னிருக்களையும் குத்திக் கொண்டிருக்கக் கூடும்.” என்றும் சிந்தித்தான் அவன்.

நான்கு தினங்கள் கழித்து டாக்டர் நோர்த் லிசுந்திர சிகிச்சையைச் செய்து முடித்தார். சிகிச்சை வெற்றிகரமாக முடிந்தது. டாக்டர் நில்சனும் டாக்டர் சூர்சேசும் டாக்டர் நோர்த் லிக் குப்பக் கபலமாக இருந்து உதவினார்கள்.

சந்திர சிகிச்சை முடிந்து ஒரு நாள் மட்டும் ஸ்ரீ தர் தனது கட்டிலில் ஓய்ந்து போய்க் கிடந்தான். அதன் பின் மிகவும் கலகலப்பாகப் பசே ஆரம்பித்துவிட்டான் அவன். சூசீ லாவயையும் மூரளியையும் அருகே உட்கார வைத்து எதை எதையோ கஹினான அவன். “பத்மா, இன்னும் சில நாட்களில் பரோசிரியர் நோர்த் லி என்கண்ணை அவிழ்த்துவிடுவார். என்கண்ணை அவிழ்த்ததும் நீ மூரளியைத் தஹிக்கிக் கொண்டு என முன்னே வர வேண்டும்” அது தான் நான் விழி பற்றதும் மூதலில் காண விரும்பும் காட்சி. தரிகிறதா?” என்று ஒன்றுக்குப் பல தடவை கஹிவிட்டான் அவன்.

இவை எல்லாம் சூசீ லாவின் பிரச்சினைகளை மலேமும் மலேசமாகிக் கொண்டிருந்தன. சூசீ லா மட்டும்ல்ல, பாக் கியம், சிவநசேர், நன்னித்தம் பியர் எல்லாரும் உள்ளபுர நடும்புக் ஆரம்பித்தார்கள். வானமிடிந்து தலையில் விழுவதை எதிர்பார்ப்பதுபோல பயங்கரமான விளைவுகளை எதிர்பார்த்து இருந்தார்கள் அவர்கள். கண்ணுக்குத் தரரியும் தலலையில் ஒரு பஹி கம்பம் வந்து கொண்டிருப்பது போலத் தலானறியது அவர்களக்கு.

கடசியில் பஹி கம்பமும் வரத் தான் சயெத்தது.

பரோசிரியர் நோர்த் லி தாம் நியமித்த நாளில் ஸ்ரீ தர் கண்களின் கட்டுகளை அவிழ்த்தார். அவ்வாறு அவர் கட்டுகளை அவிழ்த்த போது ஸ்ரீ தரின் அறையில் டாக்டர்களையும் ஒரு தாதியையும் தவிர வேறு யாரையும் அவர் அனுமதிக்கவில்லை.

கட்டுகளை அவிழ்த்துத் தமது விரல்களினால் பரோசிரியர் நோர்த் லி ஸ்ரீ தரின் விழிகளை மலர் வித்தார்.

ஸ்ரீ தர் கண் விழித்தான். உலகமே ஓளிக் கடலில் நீ ந்திக் கொண்டிருப்பது போல் இருந்தது அவனுக்கு. அப்பொழுது தான் இவ்வூலகில் பிறந்தது போன்ற ஓர் உணர்வு அவளை ஆட்கொண்டது. திக் பிரமபிடித்தவன் போல தன் முன்னே நின்ற பரோசிரியரையும் மற்ற டாக்டர்களையும் சிறிது நேரம் உற்றுப் பார்த்தாள். பின்னர் “கண் தரிகிறது. கண் தரிகிறது.” என்று பலமாகச் சப்தமிட்டாள் அவன்.

பரோசிரியர் நோர்த் லி சிரித்தார். டாக்டர் சூரஷே அவர் கால்களைப் பற்றிக் கொண்டு “தாங்கள் வறெறியடநது விட்டீர்கள். நீங்கள் ஸ்ரீ தருக்குச் சயெத்த இந்த உதவியை எவ்வாறு பாராட்டுவனே” என்றான். டாக்டர் நலெசன், “பரோசிரியரே, நீங்கள் மிகவும் பரெரிய சாதனையைச் சயெத்துவிட்டீர்கள். என்னைப் பொறுத்த வரையில் ஸ்ரீ தர்

இவ்வளவு இலகுவில் கண் பார்வையை மீண்டும் பெறுவான் என்று நான் எதிர் பார் க்கவில்லை.” என்றார்.

பரோசிரியர் இப் பாராட்டுரைகளுக்குப் பதிலாக அவர்களையப் பார்த்துப் புன்னகை செய்து விட்டு ஸ்ரீ தரூடன் பசே ஆரம்பித்தார். “ஸ்ரீ தர், இது என்ன வர்ணம்?” என்று ஒரு பச்சை வர்ணப் புத்தகத்தை அவனிடம் காட்பிக்கட்டார் “நீ லம்” என்று பதிலளித்தான் ஸ்ரீ தர். பின்னர் ஒரு நீல வர்ணக் கடற்காட்சியை அவனிடம் காட்டி “இதன் வர்ணம் என்ன?” என்று அவர் கேட்டார். “பச்சை” என்று பதிலளித்தான் ஸ்ரீ தர். அதைக் கேட்ட பரோசிரியர் சூரஷேபைப் பார்த்து “உன் நண்பன் மறந்துவிட்டது வர்ணங்களை அல்ல. அவற்றின் பெயர்களை. நீ அவற்றை அவனாகக் குத்திரும்பிக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும்.” என்றார்.

ஸ்ரீ தர் கட்டிலில் எழுந்து உட்கார்ந்து பரோசிரியரின் கைகளைத் தன் கைகளால் பற்றி, “பரோசிரியரே தாங்கள் எனக்கு விழிகளைத் தந்துவிட்டீர்கள். இதற்கு நான் என்ன கமைமாறு செய்வேன்” என்றான். பரோசிரியர் அவன் கன்னங்களைத் தன் கரங்களால் தட்பிவிட்டு, “ஸ்ரீ தர் இன்னும் இரண்டு மணி நேரத்தில் என் விமானம் இறங்கியா புறப்படுகிறது. நான் போகிறேன். இனி உனக்கு ஒரு குறவை மில்லை. ஏதாவது சிரமங்கள் ஏற்பட்டால் டாக்டர் நலசன் அவற்றைப் பார்த்துக் கொள்வார்,” என்று கபறி விட பிற்பாறார்.

இதற்கிடையில் சூரஷேபை உற்றுப்பார்த்த ஸ்ரீ தர், “அடே நீ சூரஷேபல்லவா?... நீ தானே எனக்கும் கண் தர ஏற்பாடு செய்தாய். உன் உதவியை நான் ஒரு போதும் மறவனேன்.” என்றான்.

அதற்குச் சூரஷேபை, “இந்தச் சம்பிரதாயமான நன்றியுரைகளை எல்லாம் அப்புறம் பசேகக் கொள்வோம். இப்பொழுது பரோசிரியரை விமான நிலையைத் துக்குப் போய் வழியனுப்பி விட்டு வருகிறேன்.” என்று புறப்பட்டான்.

ஸ்ரீ தரிடம் விட பிற்பாற்று வந்த பரோசிரியர் நோர்த் லி வளியில் சிவநசேர் மூதலியவர்களுடன் சில வார்த்தைகளைப் பரிமாறிவிட்டு சூரசேஷன் காரிலிறிப் புறப்பட்டு விட்டார். புறப்படுமுன் மூரளியில் அப்பின கன்னங்களைக் கிள்ளிவிட்டு “மூரளி, அப்பா உனக்காகக் காத்திருக்கிறார். போய் பார்” என்று கபறித் தவறவில்லை.

அதன் பின் பாக்கியம், சிவநசேர், நன்னித்தம்பியர், சலெல்லாச்சி ஆகியோர் குழந்தை

முரளியுடன் ஸ்ரீ தரின அறையுள் நுழைந்தார்கள். அவர்களாகக் கண்டதும் ஸ்ரீ தர் ஆனந்தத்தால் கிதாபினான். முரளியைக் கண்டதும் கட்பிலில் எழுந்தது காரந்த அவனதை தன் கரங்களில் வாங்கிக் கொண்டு “இவன் தானே முரளி. புரளிக் காரப் பயல். நல்ல அழகாயிருக்கிறானே.” என்று கறிவிட்டு “பத்மா எங்கே?” என்று கேட்டான்.

பாக்கியம் அதற்கு உடனே பதிலளிக்க வில்லையென்றாலும் இரண்டு மின்று தடவை திருப்பித் திருப்பிக் கேட்கவே ஏதாவது பதிலளிக்கும் நிர்ப்பந்தம் அவளாகக் கேற்பட்டது. “பத்மாவாக்கு சிறிது சுகமில்லை. வீட்டுக்குப் போய்விட்டாள்” என்றான்.

ஸ்ரீ தர் அதைக் கேட்டதும் பதபைததைத்துவிட்டான். “அப்படியா? அப்படியானால் உடனே வீட்டு போவோம். பத்மாவைக் காண வேண்டும்.” என்றான். தான் முன் கிட்டித் திட்டமிட்டது போல் கண் விழித்ததும் முரளியையும் பத்மாவையும் ஒன்றாகப் பார்க்க வேண்டுகின்ற தன் ஆசைக் கனவு நிறைவேறாது போனதில் ஸ்ரீ தருக்குப் பெரிய ஏமாற்றம்.

இவ்வை நடந்து ஒரு மணி நேரம் கழித்து ‘அமராவதி’ மாளிகையில் ஸ்ரீ தரின “பத்மா, பத்மா” என்ற அழைப்பு, பெரொலியாகக் கேட்டது. அந்தப் பெரிய மாளிகையின் பெரிய விற்றாந்தயிலும் மண்டபங்களிலும் பத்மா, பத்மா என்ற சொல் ஒளியும் எதிரொலியுமாகச் சப்தித்தது.

ஸ்ரீ தர் தனது காரில் மிக வேகமாக ‘அமராவதி’ வந்து பத்மாவை அழைத்துக் கொண்டிருந்தான். காரை ஓட்டி வந்த காரோட்டி காரைப் ‘போர்ட்டிக் கோ’வில் நிறுத்திவிட்டு இறங்கிப் போய்விட்டான். அவள் வாசலில் வாயிறு காவலாளியோடு ஏதோ பசிக் கொண்டிருந்தான்.

ஸ்ரீ தர் “பத்மா, பத்மா” என்று கறிவியவாறு தனது அறையைக் குள்ளே போனான். ஆனால் அங்கே ஓர் ஆளரவத்தையும் காணாமல். இருந்தாலும் அங்கு ஒரு புறத்தில் இருந்த சிறிய ‘ஸ்கிரீ னுக்குப் பின்னால் ஏதோ சலனம் ஏற்பட்டது போலிருந்தது. விரைந்து சன்னே அது என்ன சலனம் என்று பார்த்தான் ஸ்ரீ தர்.

அங்கே ஸ்கிரீ னுக்குப் பின்னால் ஒரு பெண் நடமாங்கிக் கொண்டு நிற்பதைக் கண்டான் அவன். அவள் முன்னே ஒரு சிறிய மசே. அதில் ஒரு கண்ணாடி கிளாசில் ஏதையோ கலக்கிக் கொண்டிருந்த அவளை ஸ்ரீ தர் அடையாளம் கண்டு கொண்டான். ஆம், நன்னித்தம் பிமகள் சுகீ லா அல்லவா இவள் - இவள் ஏன் இங்கு வந்தாள் என்று

அதிசயித்தான் அவன்.

ஆம். சூசீ லா தான் அங்கு நின்று கொண்டிருந்தாள். இன்று ஸ்ரீ தர் கண பார்வை பறெுவான் என்பது அவளுக்கு நன்கு தெரிந்திருந்தால் காலையிலிருந்தே ஒரு நிலையில் நிலலாது தவித்துக் கொண்டிருந்தது அவள் மனம். “ஸ்ரீ தர் முன்னர் நான் தான் பத்மா என்று பச்சுவது எப்படி?” என்ற கலக்கம் அவளைப் பீடித்தது. “ஸ்ரீ தருக்குக் கண பார்வை கிடதை துவிட்டது. இனி நான் இருந்தனென், இறந்தனென்?” என்று எண்ணிய அவள் இவ்வூலகில் நச்சூக் கோப்பையே தனக்குத் தஞ்சமென முடிவு கட்டி விட்டாள். அதன் பயனாகவே ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து அதிகாலையிலேயே வந்து, தனீ ருடன் அசுடெடிக் திராவகத் தகை கலந்து அதனை அருந்துவதற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தாள் அவள்.

ஆனால் இறப்பதென்னவோ அவ்வளவு இலசான காரியமாகத் தெரியவில்லை. தன் ஆள் மாறாட்டக் கழறுபடியின் காரணமாக ஸ்ரீ தரிடமிருந்து பிரிவதென்னவோ சூசீ லாவூக்கு அவசியமானதாகிவிட்டது. தன் முன்னுள்ள பிரச்சினையைக் கு அது ஒன்றுதான் திருப்திகரமான முடிவாகத் தோன்றியது. ஆனால் மூரளியிடமிருந்து பிரிவதெப்படி? என் உயிரின் உயிரான, இரத்தத்தின் இரத்தமான அவனை விட்டுவிட்டு நான் போவதா - என்று தயங்கினாள் அவள். அவ்வாறு அவள் தயங்கிக் கொண்டிருந்த போது தான் ஸ்ரீ தரின் “பத்மா, பத்மா” என்று அழைப்பு அவள் காதுகளில் எதிரொலிக்க ஆரம்பித்தது. அதைக் கேட்டதும் சூசீ லாவின் உள்ளத்தில் புதிய ஆசை ஒன்று தோன்றியது. “இதோ ஸ்ரீ தர் கண பார்வை பறெறு வந்துவிட்டார். சாவதன் முன்னர் ஒரு தரமாவது அவரது விழி பறெற நிலையில் அவரைப் பார்த்துவிட வேண்டும்.” என்பதே அது. அந்த ஆசையினால் தான் ‘ஸ்கிரீனி’ன் பின்னல் பின்னல் போல் பதுங்கி நின்றாள் அவள். அவன்றியாமல் அவனை ஒரு தரம் நன்கு பார்த்துவிட வேண்டுமென்பது அவளது ஆசை.

ஆனால் அதற்கிடையில் ஸ்ரீ தரிடம் அகப்பட்டதுக் கொண்டாள் அவள்.

சூசீ லாவைக் கண்டதும் ஸ்ரீ தர், “யாரது? நீ ஏன் இங்கு நிற்கிறாய்? நீ நன்னித்தம்பியரின் மகளல்லவா? நான் பத்மாவைக் காண வேண்டும். பத்மாவைக் கப்பிட்டு” என்றான்.

Written by - அ.ந.கந்தசாமி -

Saturday, 02 February 2013 18:44 - Last Updated Saturday, 02 February 2013 18:53

சுசீ லாவூகக்கு ஂன்ன் ஂலவ்தனன்று த்ரீயவல்லை. ஀ருந்தாலும் த்ரீயத்தன வரவழதைதுக் கஂண்டு, “பத்மாவா? ஂன் தான் பத்மா. ஏன் ஂன் கரல் உங் களுக்குத் த்ரீயவல்லயா? ஀து பத்மாவின் கரலில்லயா?” ஂன்று கடீடாள்.

ஸ்ரீ தர் துக் கிட் ஂன் : “ஂம், பத்மாவின் கரல்தான். ஂனால் ஂீ பத்மா அல்லவ஀?” ஂன்றான்.

சுசீ லா, “உண்மதைன். ஂன் பத்மா அல்ல - சுசீ லா. ஂனால் உங் களை ஂாங் கள் ஏமாற்றிவிட் ஂம். பத்மாவூக் குப் பதில்லாக உங் கள் அப்பாவும் அம்மாவும் ஂன்னை பத்மா ஂன்று ஂலல்லி உங் களுக்கு மணம் ஂய்து வதைத் தர்கள். ஂீ ஂங் கள் ஏமாற்றப் பட்டவிட் ஂீ ர்கள்.” ஂன்றாள். அவ்வாறு ஂலல்லிக் கஂண்ட஀ே ஂச்சுத் திராவகத்தன மடக் கனன்று வாயில் ஂறுறுவதற்கூக் கிளாஂகைக் கயில்லீ ஂுத்தாள் சுசீ லா.

அதைக் கண்ட ஸ்ரீ தர், “ஂன் ஀து? ஂீ ஂன்ன் கடுக் கப் பஂுகிறாய்?” ஂன்றான்.

“ஂஞ்சு - அஂடீடிக் அஂீடீ” ஂன்றாள் சுசீ லா. அதைக் கடீட் ஸ்ரீ தர் அப்படியீ ஂாய் ஂ்து கிளாஂதைத் தன் கைகளால் பற்றினான். ஀தனால் ஏற்பட்ட ஂந் தடியில் கிளாஂ ஂிலத்தில் கப்புற விழுஂ்து ஂக்கூ ஂ஀றாக உடந் தது.

சுசீ லா ஂன்றும் த்ரீயாமல் திகதை்துப் பஂாய் ஂின்றாள். அவன் கண்கள் ஸ்ரீ தரின் பார்வ஀ைப் பெற்ற கண்களால் அள் ஂி விழுவதூ பஂால் ஂஂக் கின.

ஸ்ரீ தர், “ஂீ ஂலன்னது உண்மதைனா? ஂீ தானா ஂன்னுடன் பத்மாவாக வாழ்ந் தவஂ? ஂன் மரூிக் குத் தாய் ஂீ தானா?” ஂன்று ஂன்றின் பின் ஂன்றாகப் பல களீ விகளைக் கடீடாள்.

ஂவ்வஂன்றயும் “ஂம், ஂம்” ஂன்று உறுதிப் படுத்தினாள் சுசீ லா.

ஸ்ரீ தர் ‘அமராவதியை ஂஂக் கிக் காரில் புறப்பட்டதும் அவன் பின்னாலயீ ஂிவந் ஂீரூம்

இவ்வார்த்தைகள் சூசீ லாவை அப்படியே இடிந்து போகச் செய்துவிட்டன. “என் காதலர் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்கத்தானா நான் கண்ணற்ற அவரதை திருமணம் செய்தனே? அவர் வாழ்க்கை அழிந்து விடுமென்பதற்காக அவர் மீது நான் கொண்ட இரக்கமல்லவா அவரதை திருமணம் செய் என்ற திடீர் முடிவுக்கு என்னகை கொண்டுவந்தது? அது மட்டுமல்ல, நான் மட்டும் அவருக்குக் கண்பார்வை அளிக்கக் கூடாது என்று நினைத்திருந்தால் இன்று அவர் என்னநோக்கி இந்த வார்த்தைகளைக் கூறும் படி ஏற்பட்டிருக்குமா?... இரூந்தாலும் பாவம், பிழை அவர் மீதில்லை. அவர் மோசடி செய்யப்பட்டதென்னவோ உண்மை. இந்த நிலையில் யாரும் அவர் போல்தானே பசீயிருப்பார்கள்? பிழை என் மீதுதான், என் மீததோன். நான் அவர் இங்கு வருவதற்கு முன்னரே நஞ்சை அருந்தியிருக்க வண்டும். அவ்வாறு அருந்தியிருந்தால் இந்த வார்த்தைகளை நான் கேட்காதிருக்கலாமல்லவா?” என்று தனக்குள் தானே கிறிக் கொண்டாள் அவள்.

சூசீ லாவைப் பொறுத்தவரையில், அவள் வாழ்க்கையின் தோல்வி நாள்தான் இன்று. ஒரு பண்ணைனுடைய இதயத்தின் பெரிய வெற்றி காதலின் வெற்றியே. அது போல காதலின் தோல்விதான் வாழ்க்கையின் தோல்வியும், தான் விரும்பி அன்பு சலுத்திய ஓர் ஆண்மகன் தன் முகத்தைப் பார்த்துச் சிறிதும் கிழைத்து “நான் உன்னை வறொக்கிறேன்.” என்று கூறுவதை எந்தப் பண்ணால் தான் சகிக்க முடியும்? இவ்வூல்கில் எந்த ஓர் ஆணின் மீது தன் முழு அன்பையும் சலுத்தி வந்தாளோ, எவனது சிரிப்பிலே பரிப்பையும், எவனது துக்கத்திலே உள்ளக் கும்பலையும் கண்டு வந்தாளோ, எவனதைத் தன்னுயிரினும் மலோன பொருளாக எண்ணி வந்தாளோ அவன், “நான் உன்னைக் காதலிக்கவில்லை. உன்னை வறொக்கிறேன்.” என்று கூறிவிட்டான். இனி இந்த வாழ்க்கையில் எனக்கென்ன இருக்கிறது. முரளி... ஆனால் அவன் கூட தந்தையுடன் சேர்ந்து கொள்ள மாட்டான் என்பது என்ன நிச்சயம். அவரால் வறொக்கப்பட்ட நான் இனி ‘அமராவதி’யில் இருக்க முடியாது. நான் அப்பாவீட்டுக்குப் போக வேண்டியதுதான். அப்படி நான் அப்பாவீட்டுக்குப் போகும் போது முரளியை என்னிடம் தருவார்களா? நிச்சயம் தர மாட்டார்கள். என்னை வறொத்தாலும் முரளி அவர் பிள்ளை என்பது அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். இன்னும் முரளி ‘அமராவதி’யின் ஓரே வாரிசு. அவனை என்னிடம் ஓர்போதும் தர மாட்டார்கள். என்மகன் கோடீஸ்வரன். தங்கத்திலும் வரைத்திலும் புரண்டுவளர்வான் அவன். ஆனால் நான் அவன் தாய் என்பது கூட மறக்கப்பட்டு எங்கோ ஒரு மலையில் கிடப்பேன். விஷயம் தெரிந்த ஒரு சிலர் மட்டும் அதைப் பற்றி அனுதாபமாகப் பேசுவார்கள். இதனை விடக் கேட்கக்கூட வாழ்க்கை என்ன இருக்கிறது? சாவது அதனை விட எவ்வளவோ மலேல்லவா? ஆனால் சாவதற்கு நான் எடுத்த முதல் முயற்சி இன்று தோற்றுவிட்டது. இரண்டாம் முறை எப்படியும் வெற்றி பெற்றே தீர்வனே. ‘அமராவதி’யில் இல்லாவிட்டாலும் அப்பாவீட்டு சினை பிறகாவது நிச்சயம் நான் நஞ்சு குடித்துச் சாவனே. இது சத்தியம்” என்று தனக்குள் தானே உறுதி கிறிக் கொண்டாள் அவள்.

இவ்வாறு அவன் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த போது அவளை அறியாமலே கண்ணீர் பிரவகித்துக் கொண்டிருந்தது. பல்லகைக் கடித்துக் கொண்டு அவள் தன் அழகையை அடக்க முயன்ற காட்சி மிகப் பரிதாபமாக இருந்தது.

ஸ்ரீ தர் அதைப் பார்த்ததும் கலங்கி விட்டான். இதற்கு முன் அவன் தன் வாழ்க்கையில் எவராமே இவ்வாறு கண்ணீர் சிந்திக் கலங்கி நின்றதைத் தன் கண்களால் கண்டதில்லை. “இழந்த கண்கள் மீண்டும் கிடதைத் ததும் நான் காணும் மாதற் காட்சி இப்படியா அமைய வணேடும்.” என்று எண்ணினான் அவன்.

“நான் ஏமாற்றப்பட்டனே. பத்மா எங்கள் அந்தஸ்துக்குக் குறைந்தவளென்பதற்காக என் அப்பா செய்த மோசடி இது. ஆனால் உண்மையில் நான் ஏமாறியவன் தானா...”

“ஏறக் குறையைக் கடந்த இரண்டு வருட காலமாக சூசீ லா என்னுடன் வாழ்ந்து வருகிறாள். உண்மையைச் சொல்லப் போனால் என் வாழ்க்கையின் மிகவும் இன்பகரமான நாட்கள் இந்த இரண்டு வருடங்களும் தானே. சாதாரணமாகக் குழுடனின் வாழ்க்கை மிகவும் துன்பம் நிறைந்ததாயிருக்கும் என்று சொல்வார்கள். ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரையில் இவ்வாறான என் வாழ்வின் மிகவும் இன்பமான நாட்கள். என் குழுடும் வாழ்க்கைக்கு இன்பச் சுவையை உண்டியது யார்? சூசீ லா அல்லவா? அவள் பச்சை எனக்கு இனித்தது. அவள் காட்டிய அன்பு என்னுள்ளத்தின் அடித்தளத்தைத் தொடும் எனன்மையென்ற கச செய்திருக்கிறது. இன்னும் அவள் என் முன் காட்டிய பணிவன் என்னென்பனே. அவளது ஓவ்வொரு செயலும் என்னுள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டிருக்கிறது. அவள் பாட்டு என்னைப் பரவசப்படுத்தியது. அவளது விளையாட்டும் பச்சை என்னை எப்பொழுதும் சிரிக்க வைத்திருக்கிறது. உண்மையில் நான் தனித்திருக்கும் வளைகையில், “இப்படிப்பட்ட பெண் வறே யாரும் இவ்வூல்கில் கிடகைக் காட்டாள். உலகிலேயே மிகச் சிறந்த பெண் எனக்குக் கிடதைத் துவிட்டாள்” என்று எனக்குள்ளே நான் எத்தனை தடவை கபறி மகிழ்ந்திருக்கிறேன்? உண்மையில் நான் விரும்பியது போல் பத்மாவதைத் திருமணம் செய்திருந்தால் அவள் கபிட என்னுடைய உள்ளத்தையே இவ்வாறு ஒரு சரேக் கொள்ளை கொண்டிருப்பாளோ என்னவோ? சூசீ லா பக்கத்தில் இருந்தால் இன்பம், விலகினால் துன்பம். கடந்த இரண்டு வருட காலத்தில் ஓவ்வொரு நிமிஷத்தையும் இன்ப நினைவாக கியவள் அவள். உண்மையில் அவள் என் காதற்கண்ணி. உயிர்த்துணை, மனதின் அரசி, இதய ராணி. ஆனால் அது இருளில் தான். என்கண்களில் பார்வை இல்லாத போதுதான் பத்மா என்று அவளை நினகைக் கும் போது தானே...

ஆனால் பார்வை பெற்றதும் கண்ணால் பார்த்ததும் காதல் மறந்தது. அழகைப் பொறுத்தவரையில் இவளும் பத்மாவைக் குறைந்தவளல்லதான். உண்மையில் இவள்

கண்கள் பத்மாவின் கண்களையென விட அழகு. இரூந்துமென்ன? என மனம் விரும்புவது பத்மாவை. அவளே இதுவரை என்னுடன் வாழ்ந்து வந்திருக்கிறாள். ஆனால் கண்கள் வந்ததும் இவள் யாரென்று தெரிந்து விடுகிறது. இவள் பத்மாவல்ல என்று தெரிந்ததும் இவள் மீது வறொப்புதான் ஏற்படுகிறது. நான் இவளை வறொக்கிறேன். பத்மாவதைத் தவிர வறொ எல்லாப் பணிகளையுமே நான் வறொக்கிறேன். இந்த நிமிஷம் வரை நான் பத்மாவுடன் லவா என மனதில் வாழ்ந்து வருகிறேன்? இன்று திடீரென என்காதலசைச் சூசீ லாவிடம் மாற்றி அவளுடன் வாழ முடியுமா? அது ஓர் இரண்டாம் திருமணம் போலல்லவா தோன்றுகிறது. நான் என்ன செய்வேன்? சூசீ லா? மனதாரப் பார்த்தால் மகராசியாகத் தெரியும் அவள் ஊனக் கண்ணுக்கு வறொப்பிட்டுப் பவளாகக் காட்சியளிக்கிறாள். ஆனால் ஐயோ சூசீ லாவை நான் வறொப்பதா? கருடனென்றும் பாராமல் என்னக்கல்யாணம் செய்தாளே. இரவு பகலாக எனக்குப் பணிவிடை புரிந்தாளே, எல்லாவற்றுக்கும் மலோக எனக்குக் கண்பார்வையெனக் கிடந்தால் அதனால் தன் மலோசபி வெளியாகித் தான் இன்னங்களுக்கு ஆளாக நேரிடும் என்று தெரிந்தும் நான் கண்பார்வையென வறொட்டுமென்று ஊக்கமாக உழைத்தாளே, அந்த உத்தமியையா நான் வறொப்பது? இல்லை, நான் அவளை வறொக்கவில்லை. நேசிக் கிறென். காதலிக் கிறேன். அவள் என்காதல தெய்வம். ஆனால், இரூளில்தான் அவள் என்காதலி. உண்மையில் அவளைச் சூசீ லா என்று நான் இனங்காணாத வரையில் தான் அவள் என்காதலி. ஒளியில் அவள் ஓர் ஏமாற்றுக்காரி. அவளை நான் விரும்ப முடியாது.

ஆனால் இதுதானா? அவள் காட்சிய அன்புக்கு நான் செய்யும் கமைமாறு? அவளது தியாகங்களுக்கு நான் செய்யும் பதில்? வறொப்பு? கப்டாது. அவள் நான் வறொக்கக் கப்டாது. நேசிக் க வறொட்டும். என்றும் எப்பொழுதும் இரவும் பகலும் அவளையென்காதலிக் க வறொட்டும். ஆனால் அதற்குத் தடை? என்கண்பார்வையென? ஐயோ, நான் என்கண்பார்வையென ஏன் பறொற்றேன்? அது கிடக்கவும் வரை நான் அவளை நேசிக் கத் தானே செய்தேன்? என்னுயிருக்குயிராக அல்லவா அவளை நான் நேசிக் கத்தேன்? ஐயோ என்கண்பார்வையென நான் பறொற்ற பயன் இதுதானா?"

ஸரீ தரின் மனதில் இடியும் மின்னலும் பிகம்பமும் ஏக காலத்தில் நிகழ்ந்தது போன்ற நிலை. தன்னையெழந்த தவிக் கும் அந்நிலையிலே அவன் கண்கள் அங்குமிங்கும் சூழல்கின்றன. அவ்வாறு சூழன்ற அவனது கண்கள் திடீரென ஓரிடத்தில் நிலைத்தன. ஆம், சூசீ லாவுக்குச் சமீபமாக இரூந்த மசேயிலே காணப்பட்ட பவண்ணன் பனோவிலே அவன் கண்கள் அப்படியே நிலைத்துவிட்டன. நஞ்சுருந்தி மாள்வதற்கு முன்னர் ஏதாவது எழுதி வைப்போமா என்ற சபலத்தில் சூசீ லா கண்ணு வந்திருந்த பனோ அது. அதற்குப் பக்கத்தில் காசிதம் எழுதும் 'லெட்டர் பாட்' ஒன்றும் கிடந்தது.

“என்கண்களே என எதிரிகள். அவையெனக்கு இன்பத்தையெனக் கண்ணு வரவில்லை. துன்பத்தையெனக் கண்ணு வந்தன. அவையெனக்கு வரை என்னால் சூசீ லாவை நேசிக் க முடியாது...” என்று எண்ணிய அவன் மறுகணம் வெறிபிடித்தவன் போலானான். பவண்ணன் பனோவையென்கையில் எழுத்தான். மின்னி மறையென நேரத்துள் அவற்றால் தன்னிரு கண்களையெனக் குத்திக் கண்ணு “ஐயோ” எனக் கதறினான். உலக நாடக

Written by - அ.ந.கந்தசாமி -

Saturday, 02 February 2013 18:44 - Last Updated Saturday, 02 February 2013 18:53

பாத்திரங்களில் தன்னை முற்றாகக் கவர்ந்து அடிமை கொண்ட ஈடிப்பஸ் போலத் தன்கண்களதைத் தானே குத்திக் கொண்டு கதறினான் ஸ்ரீ தர்.

இரண்டாயிரமாண்டுகளுக்கு முன்னைய கிரகேக் நாடகம் ஸ்ரீ தரின் வாழ்க்கை நாடகமாகிவிட்டது.

ஓர் முறை கண்ணை மடிமீண்டும் திறப்பதற்குச் செல்லும் அற்பநேரத்துள் திடுதிடுப்பென்று நடந்து விட்ட இந்நிகழ்ச்சி சூசீ லாவதை திகிலடைய செய்துவிட்டது. அவள் ஓரே தாவலாகச் ஸ்ரீ தரிடம் ஓடினாள். ஆனால் அதற்கு முன்னர் விஷயம் மூடிந்து விட்டது. கண்களிலிருந்து இரத்தம் பிரவகித்தது. கண்கள் இரண்டும் இரண்டு பூண்களாகிவிட்டன. அதைக் கண்டு ஆற்றாத சூசீ லா "ஐயோ நான் என்ன செய்வனே" என்று உச்சக் குரலில் கரிசலிட்டாள்.

கீழே விறாந்தயைலிருந்த சிவநசேரம் பாக்கியமும் சூசீ லாவின் அலறலைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு விட்டார்கள். ஓரே ஓட்டமாக ஸ்ரீ தரின் அறகைக் குஓடினார்கள். "என்ன நடந்தது?" என்று கேட்டார் சிவநசேர்.

"தன்கண்களதைத் தாமே குத்திக் கொண்டு விட்டார். உடனே டாக்டர் நலெச்சனை அழையுங்கள்." என்றாள் சூசீ லா விம்மியவண்ணம்.

சிவநசேர் உடனே டெலிபோனுக்குச் சென்று டாக்டர் நலெச்சனுடன் பசீனார்.

"இங்கு பயங்கரமான நிகழ்ச்சி ஒன்று நடந்துவிட்டது. ஸ்ரீ தர் தனது கண்களதைத் தானே குத்திக் கொண்டு விட்டான். உடனே வாருங்கள்."

டாக்டர் நலெச்சன் பதைபதைத்துப் போய் விட்டார். சில நிமிஷங்களில் வந்து விடுவதாகக் கூறி டெலிபோனை வதை தார் அவர்.

[தொடரும்]